KIRILAN KALP

İÇİNDEKİLER

1 GERÇEK SEVİNÇ

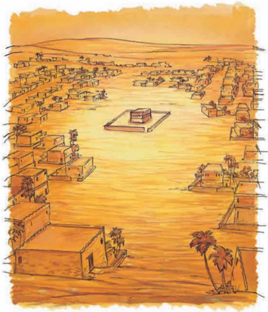
18 KIRILAN KALP

34 NASIL SÖYLESEK

GERÇEK SEVİNÇ

d

Peygamber Efendimizin amcası Hamza sabahın erken saatlerinde avlanmaya çıkmıştı. Sırtında ok atmak için kullandığı yayı, belinde de keskin kılıcı vardı. Hava iyice ısınıncaya ka-

dar çölde av peşinde dolaşmış, hava ısınınca da Mekke'ye dönmeye karar vermişti.

Hamza çok cesur ve güçlü bir insandı. Karanlık gecelerde bile tek başına ava çıkardı. Korkunç çöl aslanlarının dolaştığı yerlerde hiç korkmadan dolaşırdı. Çok güçlü ve cesur olduğu için çevresindeki insanlar da ondan çekinirler, ona saygı duyarlardı.

Mekke şehri çok sıcak günlerinden birini yaşıyordu. Sıcaktan bunalan insanlar evlerine ve ağaçların gölgelerine çekilmişlerdi.

O sırada Hamza da atıyla Mekke'ye doğru ilerliyordu. Hava sıcak olduğu için atını yavaş sürüyordu. Hamza etrafına bakarken aklından çeşit çeşit düşünceler geçiyordu. Son günlerde aklında sürekli Peygamber Efendimizin sözleri vardı.

İkisi zaman zaman bir araya gelir uzun uzun konuşurlardı. Peygamber Efendimiz ona İslâm dinini anlatmıştı. Ama Hamza henüz Müslüman olmamıştı.

Bununla beraber Peygamberimizi çok seviyordu. O'nun sözlerine ve fikirlerine çok değer veriyordu.

Peygamber Efendimiz bir gün Hamza'ya bütün insanları, hayvanları, dağları, denizleri yaratan biri olduğunu anlatmıştı. Bütün bunların kendiliğinden var olamayacağını söylemişti. İnsanların taptığı putların faydasız olduğunu uzun uzun anlatmıştı.

Hamza o gün avdan dönerken işte bunları düşünüyordu. Bir yandan düşünüyor bir yandan da Mekke'nin etrafındaki dağlara, tepelere bakıyordu. Sonra başını uçsuz bucaksız gökyüzüne kaldırıyor güneşi seyrediyordu.

Sonra aklına tahtadan ve taştan yapılmış putlar geliyordu. Bu düşünceler içinde dalgın dalgın ilerlerken atının onu Mekke'nin kenar mahallelerine kadar getirdiğini bile fark etmemişti. Bu dalgınlık arasında bir ses duydu:

– Ey Hamza!

Bu ses Hamza'yı kendine getirdi. Sesin geldiği tarafa yöneldi. Seslenen bir kadındı:

– Sen avlanmaya gidiyorsun, ama burada yeğenini sürekli rahatsız ediyorlar.

Hamza kadının sözlerini tam olarak anlayamamıştı.

– Hangi yeğenimi? Kim rahatsız ediyor?

– Muhammed'i.

Hamza'nın kaşları birden çatıldı.

– Ne yaptılar O'na?

– Muhammed Kâbe'de arkadaşlarıyla oturmuş sohbet ediyordu. Onlar konuşmaya dalmışlarken Ebu Cehil ve arkadaşları geldiler. Muhammed'e ve arkadaşlarına hakaret ettiler. Kötü sözler söylediler. Onları tehdit ettiler. İtip kaktılar.

Gerçekten de Ebu Cehil ve yanındakiler o sabah Peygamberimiz ve arkadaşlarını çok rahatsız etmişlerdi. Peygamberimiz Kâbe'de etrafındakilere İslâm'ı anlatırken yanlarına gelmişler, onlara kötü sözler söylemişlerdi. Müslümanları hırpalamışlar, itip kakmışlardı. Peygamberimiz de bu olanlara çok üzülmüştü.

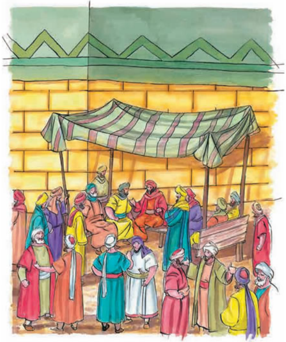
Hamza olan biteni öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Yorgun olmasına rağmen hızla ilerlemeye başladı. Ebu Cehil'i bulmalı, ona yaptıklarının hesabını sormalıydı.

Hamza, Peygamber Efendimizin amcası idi. Ama aralarında çok yaş farkı yoktu. Birlikte büyümüşlerdi. Çocukken sokaklarda birlikte oynamışlardı. Develeri, koyunları birlikte otlatmışlardı. Çok iyi anlaşıyorlardı. Hem akraba idiler hem süt kardeş hem de iki dost.

Peygamberimizin yanından ayrılan Ebu Cehil ve arkadaşları Kâbe'de toplanmışlardı. Zaten Mekkeliler için Kâbe çok önemli bir yerdi. Herkes arkadaşlarıyla burada buluşurdu. Ortak olarak yapacakları işlerde burada karar alırlardı. Törenler burada yapılırdı.

Mekkeli müşriklerin taptığı putların en büyükleri de Kâbe'de bulunurdu. Ebu Cehil de arkadaşlarıyla Kâbe'ye gelmişti.

Kahkahalarla gülüyorlar ve o sabah Peygamber Efendimize ve arkadaşlarına yaptıklarını birbirlerine anlatıyorlardı.

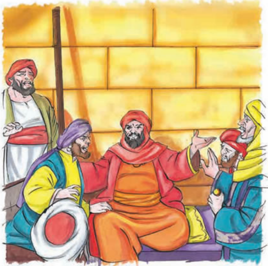
İçlerinden şişman biri bağıra bağıra şöyle diyordu:

– Hâllerini bir görecektiniz. Nasıl da korktular Müslümanlar! Ne iyi yaptık! Muhammed'in insanlarla konuşmasını engelledik.

– Evet, evet! Çok iyi oldu. Onlara hiç fırsat vermemeliyiz.

Ebû Cehil de bir yandan gülüyor bir yandan konuşuyordu:

– Bütün Müslümanlardan kurtuluncaya kadar onları rahatsız etmeye devam edeceğiz. Hepsi pişman olana kadar onlara işkence edeceğiz.

Tam bu sırada Hamza'nın oraya doğru geldiğini fark ettiler. Birden yüzleri asılıverdi. Hepsi sustular. Çünkü hepsi Hamza'nın Pey-

gamber Efendimizin amcası olduğunu ve O'nu çok sevdiğini biliyorlardı. Ebu Cehil onlara baktı ve:

– Korkmayın bir şey olmaz. Hamza, Müslüman değil, dedi.

Aslında Ebu Cehil de Hamza'dan çok korkuyordu. Ama kendi kendine, "Nasıl olsa

Hamza yeğeninin sözlerini dinleyip Müslüman olmadı. Bunu için bizim yaptıklarımıza da bir şey demez." diye düşünüyordu.

Hamza onlara iyice yaklaşınca atından indi. Ok atmak için kullandığı yayını eline aldı. Sert adımlarla Ebu Cehil ve arkadaşlarının yanına doğru yürümeye aşladı. Müşrikler, Hamza'nın çok kızgın olduğunu anlamışlardı. Herkesin içine bir korku düşmüştü. Çünkü Hamza çok iyi ok atar, çok iyi kılıç kullanırdı. Herkes birbirine bakıyor Hamza'nın ne yapacağını merak ediyordu. Hamza, Ebu Cehil'in önüne geldi ve durdu. Ona:

– Sen benim yeğenimi üzmeye nasıl cesaret ediyorsun, diye bağırdı. Hamza'nın sert ve öfkeli sesi, Ebu Cehil'i çok korkutmuştu. Titreyerek:

– O insanlarla konuşup onları putlarımızdan uzaklaştırıyor. Ben de insanlarla konuşmasına izin vermemek için bunu yaptım, dedi.

Ebu Cehil'e çok kızan Hamza, elindeki yayı kaldırdı ve sertçe Ebu Cehil'in kafasına indirdi. Sonra da:

– Bir daha yeğenimi üzersen o zaman cezanı yayla değil okla veririm, dedi.

Herkes donakalmıştı. Hamza oradakilere döndü ve gür sesiyle:

– Bu hepiniz için böyledir! Bir daha yeğenim Muhammed'e kötülük yapan karşısında beni bulur, dedi. Sonra da geldiği gibi yine öfkeli adımlarla oradan uzaklaştı.

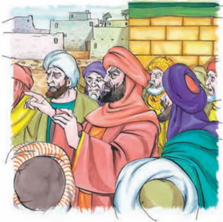

Arkadaşları Ebu Cehil'e:

– Neden bir şey yapmadın, dediler.

– Hamza'yı daha çok kızdırmak istemedim. Eğer bize çok kızarsa Muhammed'in yanına gidip Müslümanlığı kabul edebilir. Hamza gibi güçlü birinin bizi bırakıp Müslümanlara katıl-

masını istemem. Zaten her geçen gün Muhammed'in yanında yer alanların sayısı artıyor. Hamza da onlara katılırsa işimiz zorlaşır, dedi.

Hamza, Ebu Cehil'in yanından ayrılıp doğruca Peygamberimizin evine gelmişti. Peygamber Efendimiz amcasını kapıda karşıladı.

Hamza, Peygamberimize:

– Ya Muhammed! Bugün olanlara çok üzüldüm. Ebu Cehil seni rahatsız etmiş. Ben

yaşıyorken seni kimsenin incitmesine izin veremem. Yapılanları öğrenir öğrenmez Ebu Cehil'in yanına gittim. Sana yaptığını yanına bırakmadım. İçin rahat etsin, dedi.

Hamza bu sözleri söyledikten sonra sustu. Anlattıklarına Peygamber Efendimizin çok sevineceğini sanmıştı. Hâlbuki Peygamberimiz sevinmiş gibi görünmüyordu. Hamza biraz şaşkın bir şekilde anlatmaya devam etti:

– Ya Muhammed! İntikamını aldım. Onlara öyle bir ders verdim ki bir daha karşına çıkamazlar. Buna sevinmedin mi, diye sordu. Peygamber Efendimiz:

– Ben buna sevinmem, deyince Hamza iyice şaşırdı.

– Benim sevgili yeğenim Muhammed! Seni ne sevindirir, diye sordu.

– Beni sevindirecek en önemli şey senin Müslüman olmandır, dedi.

Hamza biraz durakladı. Başını önüne eğdi. Günlerdir her yerde Allah'ın varlığını düşü-

nüyordu. Yıldızları, dağları, insanları yaratan yüce kudreti düşünüyordu. Putların işe yaramadıklarını anlamıştı. O yüce yaratıcının putlar gibi dört duvar arasına sığmayacağını düşünüyordu. Şimdi de Peygamber Efendimiz ona Müslüman olmayı teklif ediyordu. Başını kaldırdı:

– Ya Muhammed. Geceleyin çölde dolaşırken putların hiçbir işe yaramadığını anladım. Evet kabul ediyorum. Müslümanlığı kabul ediyorum, dedi. Sonra da gür sesiyle "Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve rasûlühü." diyerek Müslüman oldu.

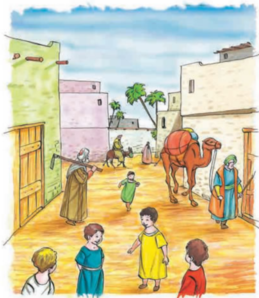
Hazreti Hamza'nın bu sözlerini duyan Peygamber Efendimiz çok sevinmişti.

Onu kucakladı, sonra da Allah'a uzun uzun şükretti.

Hazreti Hamza'nın Müslüman olduğu kısa bir sürede Mekke'nin her yerinde duyuldu. Bütün müşrikler buna çok üzüldü. Ebu Cehil'in öfkesi günlerce geçmedi. Hazreti Hamza gibi cesur ve güçlü birisinin Müslüman olması müşrikleri üzdüğü kadar Müslümanları sevindirmişti. Onun Müslüman olmasına en çok sevinen ise Peygamber Efendimizdi.

KIRILAN KALP

Medine'de yeni bir gün başlamıştı. İnsanlar yavaş yavaş evlerinden çıkıyorlardı. Kimileri pazara, kimileri de bahçe ve tarlalarına gidiyorlardı. Çocuklar da her günkü gibi, oyunlarını oynamak için bir araya geliyorlardı. Bütün şehirde bir hareketlilik vardı.

Vaktin biraz daha ilerlemesiyle sıcaklık iyice kendini hissettirmeye başlamıştı. Çocuklar, sıcakların artmasıyla oyunlarına gölgede devam ediyorlardı. Çalışmaktan yorulan insanlar ağaçların, evlerin gölgesine çekilmiş dinleniyorlardı.

Peygamberimizin sahabelerinden Hazreti Bilâl ve Hazreti Ebu Zer de bir gölgede oturmuş konuşuyorlardı. Bazen Hazreti Bilâl, bazen de Ebu Zer, el kol hareketleri yaparak birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Konuşma uzadı, uzadı… İki güzel dost bir süre sonra tartışmaya başladılar. Tartışma uzadıkca heyecanın dozu da artıyordu. Ebu Zer, tartıştıkları konu hakkında bir şeyler söyledi. Hazreti Bilâl, Ebu Zer'in fikrine itiraz etti. Bunun üzerine Ebu Zer tartışmanın verdiği heyecanla:

– Haydi be sen de! Siyah kadının oğlu! Hiç öyle olur mu, dedi.

Hazreti Bilâl bir an durakladı. Kulaklarına inanamamıştı. Ebu Zer'in söylediği söz kulaklarında uğulduyordu.

Hazreti Bilâl, bir zenci idi. Cildi bir hayli siyahtı. Anne babası siyah tenli olduğu için kendisi de öyleydi. Arkadaşı Ebu Zer, annesi siyah yüzlü bir insan olduğu için kendisini küçük görmüştü.

Zenci olmak ayıp değildi. Zaten siyah ya da beyaz olarak doğmak insanın elinde olan bir şey değildi. Peygamber Efendimiz de bunun için Bilâl'in siyah olmasını hiç önemsememişti. Hazreti Bilâl, Müslüman olduktan sonra onun en yakın arkadaşlarından biri olmuştu. Peygamber Efendimiz onu çok severdi.

Ebu Zer söylediği sözün farkına vardığında iş işten çoktan geçmişti. Kendisi de böyle bir şeyi nasıl söylediğine bir türlü inanamıyordu. Bir an kendisine hakim olamamıştı. Çok sevdiği arkadaşına, "Haydi be sen de! Siyah kadının oğlu!" deyivermişti.

Hazreti Bilâl bu söze çok üzülmüştü. Ebu Zer'e hiç cevap vermedi. Oturduğu yerden kalktı. Başını yere eğdi, arkasını döndü ve hızla oradan uzaklaştı.

Hazreti Bilâl Ebu Zer'in yanından ayrıldıktan sonra üzgün bir şekilde doğruca Peygamber Efendimizin evinin yolunu tuttu.

Peygamberimizin evinin önüne vardığında Bilâl'in hüznü hâlâ yüzünden okunuyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Kapıyı çaldı. Çok geçmeden kapı açıldı. Bilâl içeri girmek için izin

istedi. Peygamber Efendimiz Bilâl'i gördüğünde onun üzgün olduğunu hemen fark etti.

Efendimiz onu hemen içeriye davet etti. Ona oturması için yer gösterdi. Neden ağladığını sordu.

Bilâl:

– Yâ Resûlâllah, Ebu Zer beni çok üzdü, dedi.

Efendimiz ona Ebu Zer'in ne yaptığını sordu. Bunun üzerine Bilâl de aralarında geçen hadiseyi anlattı.

Peygamber Efendimiz bu duruma çok üzüldü. Hem iki arkadaşı tartışmıştı hem de çok sevdiği Bilâl'in kalbi kırılmıştı. Kâinatın Efendisi, Bilâl'e kendisini çok sevdiğini söyledi. Allah'ın insanların dış görünüşlerine önem vermediğini, aksine kalplerindeki imana önem verdiğini anlattı.

Peygamberimizin bu güzel sözleri Bilâl'in üzüntüsünü bir hayli azalmıştı. Bilâl izin istedi. Peygamberimiz tekrar boynuna sarılarak

ona üzülmemesini söyledi. Peygamberimizin yakınlığını gören Bilâl'in gözlerinin içi yine eskisi gibi gülmeye başlamıştı. Peygamberimizden izin alarak oradan ayrıldı.

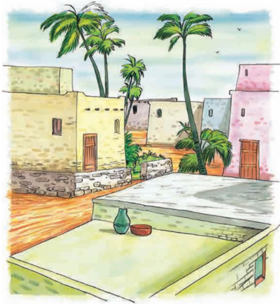
Ebu Zer ise Bilâl'i çok kırdığının farkına varmıştı. Üzgün bir şekilde evinin yolunu tuttu. Evinin önüne gelmişti ama içeri girmek istemiyordu. Adımları sanki onu geri geri götürüyordu. Sıkıntısının evde daha da çok artacağını biliyordu. Evinin önünde öylece kalmıştı. Hazreti Bilâl'in gönlünü nasıl alacağını düşünüyordu.

"Acaba Bilâl beni affeder mi?" diye aklından geçiriyordu. Çünkü onu çok kırdığını biliyordu. Bilâl'in sırtını dönüp, başını eğerek yanından uzaklaştığı anı unutamıyordu. "Onu çok üzdüm. Acaba beni affeder mi?" diye mırıldanıyordu.

Bir anda geri döndü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. O da Peygamberimizin yanına gidiyordu. Çünkü kendisine en çok O'nun yardımcı olacağını biliyordu. Bir an önce bu üzüntüden kurtulmak istiyordu.

Peygamberimizin evinin önüne kadar gelmişti. Kapıyı çalacaktı. İçinde bir tereddüt var-

dı. Müslüman bir kardeşini üzdüğünü için Peygamberimizin kendisine kızacağını düşünüyordu.

Kapıyı çaldı. Peygamber Efendimiz kapıyı açtı. Ebu Zer bir hayli üzgün görünüyordu. Peygamber Efendimiz, Ebu Zer'i de çok severdi. O da en yakın arkadaşlarından biriydi. Onu da içeri davet etti. Ebu Zer içeri girdi. Olayı anlattıktan sonra:

– Ey Allah'ın Resûlü, Bilâl'i çok kırdım. Çok üzgünüm, dedi.

Peygamberimiz:

– Ey Ebu Zer, sen hâlâ İslâm gelmeden önce yapılanları mı yapıyorsun, dedi.

Ardından da ona İslâm dininin insanları renklerinden dolayı küçümsemeyi yasakladığını söyledi. Allah'ın dış görünüşe hiç önem vermediğini anlattı. Allah katında asıl önemli olanın O'na ibadet etmek ve iyi insan olmak olduğunu vurguladı.

Bunları dinleyen Ebu Zer yaptığından dolayı çok pişman olduğunu söyledi ve ne yapması gerektiğini sordu. Efendimiz, ona:

– Arkadaşın Bilâl'i bul, ondan hakkını helâl etmesini iste. Seni ancak o bağışlayabilir, dedi.

Peygamberimizden izin isteyen Ebu Zer hiç vakit kaybetmeden Bilâl'in evinin yolunu tuttu. Giderken, "İnşallah arkadaşım Bilâl bana

hakkını helâl eder." diye düşünüyordu. Az sonra Bilâl'in evine ulaşmıştı. Ama Bilâl evde yoktu. "Gidip daha sonra geleyim." diye düşündü. Ama bunu yapamadı. "Ya ben gittiğimde gelirse! Onun için buradan ayrılmamalıyım." diye aklından geçirdi. Çünkü bir an önce kardeşi kadar çok sevdiği arkadaşı Bilâl'den hakkını helâl etmesini isteyecekti. Orada beklemeye karar verdi.

Vakit bir hayli ilerlemişti. Ama Ebu Zer oradan ayrılmıyordu. En sonunda Bilâl'i uzaktan gelirken gördü. Ebu Zer bir hayli ümitlenmişti. Kendisine yaklaşınca Bilâl'in kapısının önünde yere uzandı. Başını yere koydu.

Bilâl gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü. Arkadaşı Ebu Zer, evinin kapsının önüne uzanmış, başını yere koymuştu. Bilâl ona:

– Ey Ebu Zer! Ne yapıyorsun burada?

Ebu Zer başını kaldırmadan ona cevap verdi:

– Ey Bilâl, yüzüme basıp geç ve bana hakkını helâl et.

Peygamberimizin yanından ayrıldıktan sonra Bilâl'in üzüntüsü ve kırgınlığı çoktan geçmişti.

– Hayır. Olur mu öyle şey! Neden basayım yüzüne Ebu Zer? Basamam.

– Sen yüzüme basıp geçmedikçe kafamı buradan kaldırmayacağım. Ben senin kalbini kırdım. Beni affetmen için sen benim yüzüme basmadan ben başımı kaldırmayacağım, dedi.

Bilâl sözünü yine tekrarladı:

– Hayır, ben senin yüzüne basamam.

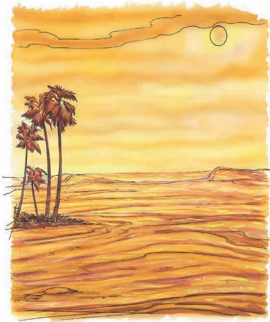
Sonra sözlerine devam etti:

– Ben sana hakkımı helâl ettim.

Ebu Zer kulaklarına inanamamıştı. Bilâl onu affetmişti.

– Gerçekten de bana hakkını helâl ettin mi, diye sordu

– Evet, dedi Bilâl.

Hemen yerinden fırlayan Ebu Zer, arkadaşı Bilâl'in boynuna sarıldı. Ona çok teşekkür etti.

Bir daha onu asla üzmeyeceğine söz verdi.

Bitmek üzere olan gün bu barışma üzerine Ebu Zer için yeniden doğuyor gibi olmuştu.

NASIL SÖYLESEK

Hasan ve kendisinden bir yaş küçük kardeşi Hüseyin birlikte çok güzel vakit geçirirlerdi. Devamlı birlikte oynarlar, birbirlerini hiç üzmezlerdi. Onlar Hazreti Ali'nin oğullarıydı. Anneleri ise Peygamber Efendimizin kızı Hazreti Fatıma idi.

Hasan ile Hüseyin hemen her gün Peygamberimizin yanında bulunurlardı. Peygamberi-

mizin yaptığı davranışları her an görüyor, konuştuklarını her zaman duyuyorlardı. Peygamber Efendimiz onları çok severdi. Evde otururken onları yanından ayırmazdı. Onlarla oyunlar oynar, güreşirdi. Bazen de onları omzunda dolaştırırdı.

Hasan ile Hüseyin de dedelerini çok severlerdi. O'nun yanından bir an bile ayrılmak istemezlerdi. Geceleri dahi kendi evlerine gitmek istemezlerdi. Bazı gecelerde anne ve babalarından izin alıp Peygamberimizin yanında kalırlardı.

Hasan ile Hüseyin, O'nun yaptığı her davranışı kendilerine örnek alırlardı. Sebebini anlayamadıkları şeyleri Peygamberimize sorarlardı. Peygamber Efendimiz de onların sorularını cevaplardı. Böylece Hasan ile Hüseyin her şeyi O'ndan öğrenirlerdi. Abdest almayı, namaz kılmayı diğer bütün ibadetleri ve güzel şeylerin hepsini Peygamber Efendimizden iyice öğrenmişlerdi. Yaşları biraz ilerledikten sonra da camiye, mescide kendileri gitmeye başlamışlardı.

Bir gün annelerinden izin alarak evden çıktılar. Namaz için mescide gidiyorlardı. O gün de hava çok güzeldi. Bahar gelmiş, etrafa çiçek kokuları yayılmaya başlamıştı. Dallarda kuşlar ötüşüyordu.

Hasan ve Hüseyin sohbet ederek yavaş yavaş mescide doğru yürüyorlardı. İkisi de Pey-

gamber Efendimizin torunu oldukları için insanlar onları tanıyordu. Onlar da karşılaştıkları insanlarla selâmlaşıyorlardı. Büyüklerine saygı gösteriyorlardı.

Namaz için az bir vakit kalmıştı. Hasan ve Hüseyin de mescide bir hayli yaklaşmışlardı. Mescidin yakınında bir çeşme vardı. Bu çeşmede yaşlı bir adam abdest alıyordu. Hasan ve kardeşi Hüseyin, ihtiyar adamın yanından geçerlerken Hasan'ın gözü abdest alan yaşlı adama takıldı. İhtiyar adam abdest alırken bazı hatalar yapmıştı. Yıkaması gereken bazı yerlerini yıkamamıştı.

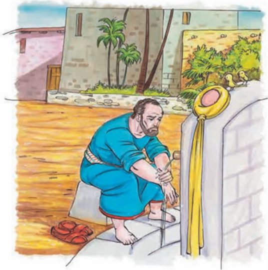
Hasan kendi kendine:

"Adam galiba abdesti yanlış alıyor."diye söylendi. Sonra da ihtiyar adama biraz daha dikkatli baktı. Gerçekten de yaşlı adam abdest alırken hatalar yapıyordu. Hasan kardeşi Hüseyin'e dönerek yavaşça:

– Hüseyin, amca abdesti hatalı alıyor, dedi.

Abisinin bu sözü üzerine Hüseyin de abdest alan yaşlı adama baktı. Sonra abisine dönerek:

– Evet abi. Doğru söylüyorsun, dedi.

İki kardeş bunları konuşurken yaşlı adama çok bakmayı da istemiyorlardı. Belki adam onların bakışlarından rahatsız olur, yanlış anlayabilirdi. Onlar kimsenin kalbinin kırılmasını istemezlerdi. Bu yüzden de ihtiyar adamın duymaması için kısık sesle konuşuyorlardı. Hasan

kardeşinin kulağına eğilerek:

– Bu amcaya abdestin nasıl alınacağını söylemeliyiz. Ama ben onun kalbi kırılır diye korkuyorum, dedi.

– Evet abi söyleyelim. Ama onu üzersek çok kötü olur. Peki bunu nasıl yapacağız?

Biraz düşündükten sonra Hasan sevinçle:

– Buldum, dedi.

– Nasıl yapacağız abi?

Hasan aklına gelen fikri kardeşinin kulağına söyledi. Hüseyin de fikri beğenmişti. Birlikte ihtiyar adamın yanına gitmeye karar verdiler. Bu arada yaşlı adam abdest almayı bitirmişti. Tam çeşmenin başından ayrılacakken Hasan ve Hüseyin onun yanına yaklaştılar. Selâm verdiler. Yaşlı adam da onların selâmlarını aldı.

Sonra Hasan konuşmaya başladı:

– Amca, kardeşim ve ben abdest almayı ve namaz kılmayı yeni öğrendik. Abdest aldıktan sonra doğru abdest alıp almadığımız konusun-

da tartışıyoruz. Ben, "Benim aldığım abdest daha doğru." diyorum; kardeşim de "Benim aldığım abdest daha doğru." diyor. Bir türlü anlaşamadık. Namaza da az bir vakit kaldı.

Yaşlı adam Hasan'ın anlattıklarını dikkatli dikkatli dinledi. Sonra:

– Eee, dedi.

Hasan sözlerine devam etti:

– Biz kardeşimle sizin yanınızda şu çeşmeden abdest alalım. Hangimizin doğru aldığına siz karar verin, dedi.

Yaşlı adam Hasan'ın teklifin kabul etti:

– Tamam, hadi bakalım, dedi.

Hasan ve Hüseyin abdest almak için çeşmenin başına geldiler. Kollarını sıvadılar. Besmele çektiler. Sonra ellerini yıkayarak abdest almaya

başladılar. Ellerini yıkadılar. Ardından üç kez ağızlarına su verdiler. Sonra da üç kez burunlarına su verdiler. Daha sonra yüzlerini yıkadılar. Bunları yaparken çok dikkatli davranıyorlardı. Daha sonra kollarını yıkadılar. Sonra da başlarını meshettiler. İhtiyar adam, Hasan ve Hüseyin'in abdest alışlarını dikkatle izliyordu. Bir yandan da aklından az önce kendisinin nasıl abdest aldığını geçiriyordu.

Kendi kendine:

"Evet, unutmuşum. Az önce yanlış abdest almışım. Bana da bu çocukların abdest aldığı gibi abdest almayı öğretmişlerdi. Ama ben karıştırmışım. Her ikisinin de abdesti doğru. Ben de öyle öğrenmiştim, ama karıştırmışım." diye düşünüyordu.

Hasan ve Hüseyin kulaklarını yıkadıktan sonra son olarak ayaklarını yıkadılar. İhtiyar adam ise hiç bir şey söylemeden onları seyrediyordu. Hasan ve Hüseyin abdestlerini bitirdiler. Meraklı gözlerle adama bakmaya başladılar. İhtiyar adamın ne diyeceğini merakla

bekliyorlardı.

Yaşlı adam onların beklemediği bir cevap verdi:

– Yavrularım. İkinizin abdesti de doğru. İkiniz de çok doğru öğrenmişsiniz. Asıl hatalı abdest alan benmişim. Ben de sizin aldığınız gibi öğrenmiştim. Ama unutmuşum. Şimdi hatırladım.

İhtiyar adam Hasan'ın başını okşadı. Sonra sözlerine devam etti:

– Bana doğru abdest almayı siz hatırlattınız. Bunun için size çok teşekkür ederim, dedi.

Sonra da her ikisinin alnından öptü. Ardından da yeniden abdest almak için çeşmenin başına geldi.

Hasan ve Hüseyin ihtiyar adamdan izin isteyerek yanından ayrıldılar. Namaza gitmek için mescide doğru yürüdüler. İkisi de çok mutluydular. Tıpkı Peygamber Efendimizden öğrendikleri gibi ihtiyar adamı üzmeden onun önemli bir hatasını düzeltmişlerdi.